Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Appelafdelingen)

19. juni 2015 *

»Appel — personalesag — tjenestemænd — Personalerettens upartiskhed — inhabilitetsindsigelse mod en dommer — omplacering — tjenestens interesse — regel om sammenhæng mellem lønklasse og stilling — vedtægtens artikel 7, stk. 1 — disciplinærsag — ret til forsvar«

I sag T-88/13 P,

angående en appel iværksat til prøvelse af dom afsagt af Retten for EU-Personalesager (Tredje Afdeling) den 5. december 2012, Z mod Domstolen (F-88/09 og F-48/10, Sml. Pers., EU:F:2012:171), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

Z, Luxembourg (Luxembourg), ved advokat F. Rollinger,

appellant,

den anden part i appelsagen

Den Europæiske Unions Domstol ved A. Placco, som befuldmægtiget,

sagsøgt i første instans,

har

RETTEN (Appelafdelingen)

sammensat af præsidenten, M. Jaeger, og dommerne H. Kanninen (refererende dommer) og D. Gratsias,

justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

Dom [1]

1 Med appellen, som er indgivet i henhold til artikel 9 i bilag I til statutten for Den Europæiske Unions Domstol, har appellanten nedlagt påstand om ophævelse af den af Retten for EU-Personalesager (Tredje Afdeling) afsagte dom af 5. december 2012, Z mod Domstolen (F-88/09 og F-48/10, Sml. Pers., herefter »den appellerede dom«, EU:F:2012:171), hvorved Personaleretten frifandt Den

* Processprog: fransk.

1 — Der gengives kun de præmisser i nærværende dom, som Retten finder det relevant at offentliggøre.

Europæiske Unions Domstol i et søgsmål med påstand om annullation af de afgørelser, som Domstolen traf henholdsvis den 18. december 2008 om omplacering af appellanten og den 10. juli 2009, hvorved appellanten blev meddelt en skriftlig advarsel.

Sagens faktiske omstændigheder

2 De relevante faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten, er i den appellerede doms præmis 23-66 beskrevet således:

»23 Sagsøgeren blev ansat som tjenestemand på prøve med virkning fra den 1. september 2005 og blev med virkning fra dette tidspunkt og til den 31. december 2008 tilknyttet et af oversættelseskontorerne i Domstolens generaldirektorat (GD) for »Oversættelse« som juristlingvist. Sagsøgeren blev udnævnt til tjenestemand den 1. juni 2006.

24 I december 2005 blev X ansat som juristlingvist i det samme oversættelseskontor og i den samme gruppe som sagsøgeren i henhold til en ansættelseskontrakt som kontraktansat til varetagelse af hjælpefunktioner. X er ægtefælle til W, der efterfølgende blev udnævnt til assisterende justitssekretær ved Domstolen.

25 Sagsøgeren fik til opgave at revidere visse af de oversættelser, som X udførte. Sagsøgeren konstaterede hurtigt i sin egenskab af revisor, at X' oversættelser var af ringe kvalitet, og at hun ikke overholdt retningslinjer og frister.

26 Sagsøgeren har anført, at hun og visse af hendes kolleger, herunder hendes teamleder, ved flere lejligheder gjorde kontorchef Y opmærksom på X' manglende kompetencer. Ifølge sagsøgeren undlod kontorchefen systematisk at tage hensyn til den kritik, der blev fremsat af X' arbejde, hvilket, fortsat ifølge sagsøgeren, skyldtes, at han længe havde haft et venskabeligt forhold til X. Sagsøgerens arbejdssituation i kontoret var endvidere blevet forværret, efter at hun over for kontorchefen havde oplyst, at X' indsats var utilstrækkelig. Domstolen har bestridt denne udlægning af de faktiske omstændigheder, herunder navnlig at X skulle have fået særbehandling, og at sagsøgerens overordnede skulle have undladt at handle.

27 I april 2006 indtraf en hændelse, der bekræftede sagsøgerens opfattelse af, at X fik særbehandling i kontoret. Sagsøgeren havde nemlig konstateret, at X havde udført en ufuldstændig oversættelse, og havde derfor anmodet X om at færdiggøre denne, hvorefter X havde sendt det nye dokument til sekretariat med angivelsen »afsluttet opgave«, selv om det fulgte af tjenestens interne regler, at dokumentet skulle sendes tilbage til sagsøgeren med henblik på en ny revision. Sagsøgeren indberettede efterfølgende hændelsen til Y og anmodede om, at der blev iværksat effektive foranstaltninger over for X, hvilket Y nægtede at imødekomme.

28 Sagsøgeren klagede derefter til den direktør, som hendes kontor henhørte under, over den adfærd, som kontorchefen udviste, og som hun opfattede som »upassende og fjendsk«.

29 Ifølge Domstolen forklarede direktøren på et møde, der blev afholdt den 10. december 2006, sagsøgeren grundene til, at X var blevet ansat. Sagsøgeren har hævdet, at direktøren under dette møde endvidere medgav, at X havde et anstrengt forhold til andre ansatte i kontoret, og at hun to gange ikke havde bestået de almindelige udvælgelsesprøver, som Det Europæiske Personaleudvælgelseskontor (EPSO) havde afholdt med henblik på at ansætte juristlingvister ved Domstolen. Domstolen har bestridt rigtigheden af de udtalelser, som sagsøgeren hævder, at hendes tidligere direktør har fremsat.

30 Den 14. maj 2007 bemærkede sagsøgeren flere oversættelsesfejl i en af Domstolens domme, som X havde oversat. Sagsøgeren underrettede kontorchef Y herom.

31 Den 25. maj 2007 mødte sagsøgeren generaldirektøren for GD for »Oversættelse«, der optrådte som appelbedømmer i forbindelse med bedømmelsesåret 2006. Ifølge sagsøgeren underrettede hun generaldirektøren om de vanskeligheder, som hun stod over for, som følge af, at kontorchef Y gav en af de personer, der indgik i sagsøgerens team, særbehandling, uden dog at nævne X' navn. Efter sagsøgerens opfattelse udtrykte generaldirektøren umiddelbart forargelse og foreslog at iværksætte en intern undersøgelse for at klarlægge, om den ansøgning til stillingen som juristlingvist, der var indgivet af den person, som hun havde rejst tvivl om, havde været genstand for særbehandling. Da generaldirektøren ifølge sagsøgeren erfarede, at der var tale om X, som var ægtefælle til den assisterende justitssekretær ved Domstolen, foreslog han, at sagsøgeren blev flyttet til et andet generaldirektorat. Domstolen har bestridt rigtigheden af de udtalelser, som sagsøgeren hævder, at generaldirektøren har fremsat.

32 Sagsøgeren har anført, at hun advarede sine overordnede om den særbehandling, som hendes kontorchef gav X, i en e-mail af 23. november 2007, i en skrivelse, der var udfærdiget i forbindelse med bedømmelsesåret 2007, og endelig i en e-mail til bl.a. Domstolens justitssekretær af 11. november 2008.

33 I mellemtiden besluttede kontorchef Y den 10. juli 2008 at overflytte sagsøgeren til et andet team inden for kontoret med den begrundelse, at hun havde et vanskeligt forhold til sin teamleder. Ifølge sagsøgeren kunne rigtigheden af denne begrundelse imidlertid betvivles, dels fordi den nævnte teamleder stod over for at skulle overflyttes til Rådet for Den Europæiske Union, dels fordi denne teamleder angiveligt ikke var klar over, at den pågældendes forhold til X kunne kvalificeres som konfliktfyldt, før han selv drøftede situationen med kontorchefen. Sagsøgeren klagede imidlertid ikke over afgørelsen om at overflytte hende til et andet team.

34 I begyndelsen af september 2008 anmodede sagsøgeren om bistand fra en af de rådgivere på området for psykisk chikane, som er omhandlet i [meddelelse af 20. november 2006 fra Domstolens justitssekretær om respekten for den enkeltes værdighed].

35 I november 2008 modtog sagsøgeren et forslag om, at hendes arbejdsdokumenter fremover ville blive fremsendt i elektronisk og ikke fysisk form.

36 Da sagsøgeren følte, at hun var blevet presset til det yderste som følge af den psykiske chikane, som hun hævder, at hendes kontorchef udsatte hende for, sendte hun den 9. december 2008 en e-mail til samtlige ansatte i hendes team, idet den franske version af denne e-mail, som sagsøgeren har fremlagt, har følgende ordlyd:

»Kære kolleger. Jeg vil fra i morgen heller ikke længere udgøre en del af teamet, og der er tale om en velovervejet beslutning, som dog nok kræver en forklaring af hensyn til de af jer, der ikke er klar over, hvad sagen drejer sig om, således at ingen skal føle sig stødt.

Som de fleste af jer har bemærket, har kontorchefen nemlig over for mig udvist en særdeles fjendtlig og endda direkte uhøflig adfærd, og jeg udviser en høj grad af diskretion ved at kvalificere (hans adfærd) på denne måde, idet jeg gør opmærksom på, at hans manglende evne til at adskille sociale og arbejdsmæssige relationer har haft en meget negativ indvirkning på kontorets drift og revisorernes arbejdsforhold, idet sidstnævnte i forbindelse med deres arbejde har skullet samarbejde med en person, som kontorchefen har et langvarigt bekendtskab til, og som i næsten to år har været ansat på kontrakt som midlertidigt ansat ved vores tjenestegren.

Jeg er ikke den eneste, der har oplevet gener som følge af denne situation, men jeg er åbenbart den eneste, der klart har turdet sige, hvad jeg mener, herunder navnlig at der er tale om et udtryk for mangel på respekt over for de andre personer, der arbejder i vores kontor, fordi den omstændighed, at en bekendt får en privilegeret stilling, desværre sker på bekostning af de andre personer, der har fået

ansættelse hos os efter at have bestået en udvælgelsesprøve hos EPSO eller på grund af deres egen viden og kompetencer, uden at have en venskabelig, familiemæssig eller anden tilknytning til personer ved Domstolen.

Det siger sig selv, at jeg har været og fortsat er udsat for en voldsom hævngerrighed, som har påvirket mine arbejdsforhold. Jeg er imidlertid af den opfattelse, at værdier såsom ærlighed, anstændighed og værdighed er langt mere vigtige end f.eks. et halvt forfremmelsespoint. Der findes ingen stillinger, som giver den person, der varetager stillingen, ret til at udsætte andre for en urimelig og arrogant adfærd, og navnlig ikke af sådanne rent personlige grunde, som hver enkelt af jer, der har kendskab til de forhold, der har præget vores kontor i perioden fra december 2005 til juni 2007, selv har kunnet konstatere.

Til de af jer, der gentagne gange har sagt, at det er umuligt at bekæmpe personer, der har relationerne i orden, og at forholdene her på stedet ikke bliver anderledes, er den gode nyhed tværtimod, at der allerede er sket store forandringer, og at der snart vil ske endnu større forandringer. Det bedste bevis på dette er, at der i vores kontor nu er blevet ansat personer, som har bestået EPSO's udvælgelsesprøver, eller personer, hvorom der ikke består den mindste tvivl om, at de er blevet ansat på grundlag af deres egne værdier, og ikke eksempelvis afhængigt af, hvem de kender, og hvor længe bekendtskabet har varet.

Til de af jer, der endnu ikke har mistet appetitten, vil jeg blot sige »velbekomme!«

[…]

P.S. Jeg vil godt takke de af jer, der har stemt på mig i forbindelse med valget til [personaleudvalget] (næsten 350 stemmer; det er et rigtig godt resultat) og også sige tak for de e-mails og andre støttetilkendegivelser, som jeg har modtaget. Det er konstruktivt at erfare, at en så stor gruppe af personer også er af den opfattelse, at der bør ske store forandringer ikke blot i vores kontor, men også inden for [i]nstitutionen. Mulighederne for at nå dette resultat er nu langt større end tidligere.«

37 Ved e-mail af samme dato til den direktør, der netop havde fået ansvaret for kontoret, og med kopi til generaldirektøren for GD for »Oversættelse«, anmodede sagsøgeren om en samtale med henblik på at drøfte den psykiske chikane, som hun hævdede at være udsat for.

38 Den 10. december 2008 sendte sagsøgeren endnu en e-mail […] til kontorchef Y samt til samtlige ansatte i kontoret, idet den franske oversættelse af denne e-mail, som sagsøgeren har fremlagt, har følgende ordlyd:

»Goddag

Deres overordnede har længe haft et fuldstændigt kendskab til sagen, og [generaldirektøren] var af den opfattelse, at den omstændighed, at De har ansat en af Deres bekendte, bør gøres til genstand for en intern undersøgelse ved Domstolen. Det er i øjeblikket ved at blive undersøgt, hvorfor en sådan undersøgelse ikke er blevet foretaget inden for en rimelig frist, og hvem der er ansvarlig for denne undladelse.

De kan ikke ændre på de faktiske omstændigheder ved at fremsætte trusler mod mig, og [den direktør, der netop har fået ansvaret for kontoret,] har allerede besluttet at afsætte den fornødne tid til at gennemføre en samtale vedrørende den upassende adfærd, som De har udvist i forbindelse med udøvelsen af Deres funktioner, idet den tidligere direktør […] meget længe har set bort fra dette problem, men dette synes nu at ville ændre sig for fremtiden.«

1. Afgørelsen om omplacering af 18. december 2008

39 Fremsendelsen af de to e-mails af 9. og 10. december 2008 til samtlige ansatte i det kontor, som sagsøgeren var tilknyttet, havde for det første den konsekvens, at Domstolens justitssekretær i sin egenskab af ansættelsesmyndighed traf en afgørelse den 18. december 2008, hvorved han i henhold til artikel 7, stk. 1, i vedtægten [for tjenestemænd i Den Europæiske Union] besluttede at forflytte sagsøgeren, idet han overflyttede hendes stilling til biblioteksdirektoratet med virkning fra den 1. januar 2009 […]. I den skrivelse, hvorved der blev givet meddelelse om afgørelsen, anførte Domstolens generaldirektør for Personale og Økonomi, at afgørelsen »er begrundet i hensynet om at sikre, at det kontor[, De er tilknyttet], kan fungere hensigtsmæssigt, hvilket De har bragt i fare ved at fremsende e-mails, der indeholder alvorlige anklager mod Deres overordnede, og som De har sendt til samtlige ansatte i kontoret den 9. og den 10. december 2008«.

40 Den 2. april 2009 indgav sagsøgeren en klage i henhold til artikel 90, stk. 2, i vedtægten [for tjenestemænd i Den Europæiske Union], hvorved hun krævede annullation af afgørelsen af 18. december 2008 og erstatning af den ikkeøkonomiske skade, som hun havde opgjort til 30 000 EUR. […]

42 Ved afgørelse af 30. juni 2009, som blev meddelt den 13. juli 2009, afslog klageudvalget klagen af 2. april 2009.

2. Afgørelsen om den disciplinære sanktion af 10. juli 2009

43 Den anden konsekvens, der fulgte af fremsendelsen af de nævnte e-mails af 9. og 10. december 2008, bestod i, at GD for »Oversættelse« den 19. december 2008 fremsendte en skrivelse til Domstolens justitssekretær i sin egenskab af ansættelsesmyndighed, hvorved GD for »Oversættelse« anmodede om, at der blev indledt en disciplinærsag mod sagsøgeren (herefter »skrivelsen i sagen«) […]

44 Ved notat af 12. januar 2009 fremsendte Domstolens justitssekretær skrivelsen i sagen til sagsøgeren, idet der som bilag til denne skrivelse var vedlagt en oversættelse til fransk af de to e-mails af 9. og 10. december 2008. Domstolens justitssekretær indkaldte samtidig i medfør af artikel 3 i bilag IX til vedtægten [for tjenestemænd i Den Europæiske Union] sagsøgeren til en høring. Denne høring fandt sted den 28. januar 2009 under tilstedeværelse af direktøren for direktoratet for menneskelige ressourcer og administration under Domstolens GD for »Personale og Økonomi«, som havde til opgave at udfærdige et referat af høringen. Sagsøgeren anmodede under høringen om at få mulighed for at fremsætte supplerende skriftlige bemærkninger til de indledende bemærkninger, som hun ville afgive, når referatet af høringen var blevet udfærdiget, hvilket blev imødekommet.

45 Den 3. februar 2009 modtog sagsøgeren et udkast til referatet af høringen den 28. januar 2009, og den 9. februar 2009 fremsendte sagsøgeren sine første bemærkninger til ansættelsesmyndighedens udkast.

46 Den 27. februar 2009 fremsendte sagsøgeren supplerende bemærkninger, idet hun anførte, at den procedure, der var indledt mod hende, var behæftet med uregelmæssigheder.

47 Den 12. marts 2009 modtog sagsøgeren med henblik på underskrift den endelige version af høringsreferatet. Sagsøgeren returnerede dokumentet uden underskrift, idet hun anførte, at det ikke gengav alle de bemærkninger, som hun havde fremsat.

48 Ved notat af 1. april 2009 underrettede Domstolens justitssekretær sagsøgeren om, at han, henset til den krænkende karakter af indholdet af de e-mails, som sagsøgeren havde fremsendt den 9. og den 10. december 2008, havde besluttet at indlede en disciplinærsag i henhold til artikel 11 i bilag IX til vedtægten [for tjenestemænd i Den Europæiske Union] »med henblik på at pålægge en sanktion i form af en skriftlig advarsel eller irettesættelse uden at forelægge sagen for disciplinærrådet«. Det fremgik endvidere, at der inden stillingtagen til, hvorledes sagsøgerens adfærd skulle kvalificeres, og hvilken sanktion der i givet fald skulle pålægges, ville blive afholdt en anden høring i henhold til den nævnte artikel 11.

49 Domstolens justitssekretær foretog den anden høring af sagsøgeren den 8. maj 2009 […] […]

54 [D]en 10. juli 2009 traf Domstolens justitssekretær i sin egenskab af ansættelsesmyndighed afgørelse om at pålægge sagsøgeren en sanktion i form af en skriftlig advarsel med den begrundelse, at hun havde »skadet den anseelse, der var forbundet med hendes funktion, i strid med artikel 12 i vedtægten [for tjenestemænd i Den Europæiske Union], ved at have fremsendt sine e-mails af 9. og 10. december 2008 til samtlige ansatte i [det kontor, som hun var tilknyttet]« (herefter »sanktionen af 10. juli 2009«). […]

59 Ved skrivelse af 10. november 2009 indgav sagsøgeren en klage i henhold til artikel 90, stk. 2, i vedtægten [for tjenestemænd i Den Europæiske Union] over sanktionen af 10. juli 2009 […] […]

61 Ved skrivelse af 22. januar 2010 […] blev sagsøgeren indkaldt til en høring for klageudvalget, der skulle finde sted den 9. februar 2010. […]

65 Ved skrivelse af 19. februar 2010 til [klageudvalget anførte] sagsøgeren, at klageudvalget efter hendes opfattelse ikke havde kompetence til at tage stilling til hendes klage.

66 Ved afgørelse af 10. marts 2010, som blev meddelt den 15. marts 2010, afslog klageudvalget klagen over sanktionen af 10. juli 2009«.

Retsforhandlingerne i første instans *[udelades]*

5 Ved stævning indleveret til Personalerettens Justitskontor den 22. juni 2010 anlagde appellanten sag, der blev indført i registret under sagsnr. F-48/10 (herefter »sag F-48/10«), dels med påstand om annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 10. juli 2009, hvorved appellanten blev pålagt en sanktion i form af en skriftlig advarsel (herefter »sanktionen af 10. juli 2009«) og, om fornødent, af afgørelsen om afslag på klagen over denne sanktion, dels med påstand om, at Domstolen tilpligtedes at betale 50 000 EUR i erstatning for ikkeøkonomisk skade.

6 Domstolen nedlagde heroverfor bl.a. påstand om frifindelse i sag F-48/10.

[udelades]

11 Ved retsmødets begyndelse den 25. januar 2012 rejste appellanten en udtrykkelig inhabilitetsindsigelse vedrørende den refererede dommer, der efter fremsendelsen af den i præmis 7 ovenfor nævnte korrespondance var blevet udnævnt til præsident for Personaleretten og afdelingsformand for Tredje Afdeling, som de omhandlede sager var blevet henvist til, på grund af manglende integritet, upartiskhed og uafhængighed. Det fremgik af denne indsigelse i forbindelse med de påstande, der var fremsat om, at den refererende dommer havde udvist partiskhed, idet han i sin egenskab af præsident for Personaleretten havde opretholdt Personalerettens klageudvalg, at det samme »gør sig gældende for de medlemmer [af den nævnte ret], der [havde] accepteret at sidde som medlemmer af det nævnte udvalg, idet deres upartiskhed i denne forbindelse må anses for kompromitteret«.

12 Personaleretten udsatte derefter sagen som følge af den inhabilitetsindsigelse, som appellanten fremsatte ved retsmødets begyndelse.

13 Ved skrivelse af 6. februar 2012 fremsendte Personalerettens Justitskontor inhabilitetsindsigelsen til Domstolen med henblik på bemærkninger, hvortil Domstolen ved skrivelse indgået til Personalerettens Justitskontor den 17. februar 2012 svarede, at den ikke havde bemærkninger, og at den overlod afgørelsen til Personalerettens skøn. Ved begrundet afgørelse af 29. marts 2012 forkastede formanden for Personalerettens Anden Afdeling inhabilitetsindsigelsen mod såvel den refererende dommer som de to dommere, der deltog i Personalerettens klageudvalg.

14 Ved Justitskontorets skrivelse af 4. april 2012 blev parterne tilsagt til et nyt retsmøde, der blev afholdt den 10. maj 2012.

15 Den 5. december 2012 traf Personaleretten (Tredje Afdeling) den appellerede dom.

[udelades]

Den appellerede dom *[udelades]*

Om sag F-48/10

28 Appellanten fremsatte til støtte for sin annullationspåstand seks anbringender. Det første anbringende vedrørte klageudvalgets manglende kompetence og ulovligheden af artikel 4 i Domstolens afgørelse af 4. maj 2004 om udøvelsen af de beføjelser, der er tillagt ansættelsesmyndigheden i henhold til vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union (herefter »afgørelsen af 4. maj 2004«). Med det andet anbringende gjordes gældende, at disciplinærsagen ikke var foregået forskriftsmæssigt som følge af tilsidesættelse af retten til forsvar, af kontradiktionsprincippet og af artikel 1-3 i bilag IX til vedtægten. Det tredje anbringende vedrørte tilsidesættelse af vedtægtens artikel 12 og af artikel 10 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (EMRK) samt anlæggelsen af et åbenbart urigtigt skøn. Det fjerde anbringende vedrørte en interessekonflikt hos ansættelsesmyndigheden og tilsidesættelse af artikel 2 og 10 i statutten for Domstolen, af vedtægtens artikel 11a, af artikel 8 i den europæiske kodeks for god forvaltningsskik, af artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder samt af de generelle principper om objektivitet, upartiskhed og uafhængighed. Det femte anbringende vedrørte tilsidesættelse af retten til forsvar og af princippet om parternes processuelle ligestilling. Med det sjette anbringende gjordes gældende, at der forelå misbrug og magtfordrejning, samt at der var sket tilsidesættelse af princippet om omsorgspligt og af princippet om god forvaltningsskik.

29 Personaleretten frifandt i det hele Domstolen ved den appellerede dom.

[udelades]

Retsforhandlingerne for Retten og parternes påstande

32 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 14. februar 2013 har appellanten iværksat den foreliggende appel.

33 Ved skrivelse af 26. februar 2013 til Rettens Justitskontor anmodede appellanten om anonymitet, hvilket formanden for appelafdelingen imødekom ved afgørelse af 6. marts 2013.

34 Den 19. september 2013 indleverede Domstolen svarskrift. Den skriftlige procedure blev afsluttet den 2. december 2013.

35 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Appelafdelingen) konstateret, at ingen af parterne har fremsat begæring om fastsættelse af et retsmøde inden for en frist af en måned, efter at det er forkyndt, at den skriftlige forhandling er afsluttet, og har i henhold til procesreglementets artikel 146 besluttet at træffe afgørelse, uden at retsforhandlingerne omfatter et mundtligt stadium.

36 Appellanten har nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Appellanten gives medhold i sine påstande i første instans i de forenede sager F-88/09 og F-48/10.

— Domstolen tilpligtes at betale sagens omkostninger både i første instans og i forbindelse med den foreliggende appelsag.

37 Domstolen har nedlagt følgende påstande:

— Appellen forkastes.

— Appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Om appellen

38 Appellanten har til støtte for appellen fremsat elleve anbringender. Det første anbringende vedrører manglende upartiskhed hos Personalerettens Tredje Afdeling. Det andet anbringende vedrører tilsidesættelse af retten til effektive retsmidler, idet Personaleretten foretog en begrænset prøvelse af, om betingelsen vedrørende tjenestens interesse i vedtægtens artikel 7, stk. 1, var overholdt. Det tredje anbringende vedrører manglende kompetence hos formanden for Personalerettens Anden Afdeling til at tage stilling til habilitetsindsigelsen af 25. januar 2012. Det fjerde anbringende vedrører tilsidesættelse af retten til en retfærdig rettergang, idet Personalerettens procesreglement ikke giver mulighed for at iværksætte appel til prøvelse af Personalerettens afgørelse om at afvise habilitetsindsigelsen mod en dommer. Det femte anbringende vedrører dels tilsidesættelse af forpligtelsen til at fastslå rigtigheden af de faktiske omstændigheder, der lå til grund for afgørelsen om omplacering, og for sanktionen af 10. juli 2009, dels en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder. Det sjette anbringende vedrører en retlig fejl, idet Personaleretten med urette fastslog, at afgørelsen om omplacering udelukkende var blevet vedtaget i tjenestens interesse i henhold til vedtægtens artikel 7, stk. 1. Det syvende anbringende vedrører en retlig fejl, idet Personaleretten med urette fastslog, at ansættelsesmyndigheden havde overholdt reglen om sammenhæng mellem lønklasse og stilling. Det ottende anbringende vedrører tilsidesættelse af retten til forsvar og af retten til at blive hørt. Det niende anbringende vedrører en retlig fejl, idet Personaleretten med urette forkastede en påstand om erstatning af den skade, som appellanten hævder at have lidt som følge af offentliggørelsen inden for institutionen af afgørelsen om omplacering. Det tiende anbringende vedrører dels en retlig fejl, idet Personaleretten fastslog, at det klageudvalg, der havde forkastet klagen over sanktionen af 10. juli 2009, havde kompetence, dels undladelsen af at tage stilling til anbringendet om, at artikel 4 i afgørelsen af 4. maj 2004 var ulovlig. Det ellevte anbringende vedrører dels en retlig fejl, idet Personaleretten med urette fastslog, at ansættelsesmyndigheden havde overholdt artikel 1-3 i bilag IX til vedtægten, dels tilsidesættelse af retten til forsvar og af kontradiktionsprincippet.

[udelades]

Om anbringenderne i sag F-48/10

Om det tiende anbringende vedrørende dels en retlig fejl, idet Personaleretten fastslog, at det klageudvalg, der havde forkastet klagen over sanktionen af 10. juli 2009, havde kompetence, dels undladelsen af at tage stilling til anbringendet om, at artikel 4 i afgørelsen af 4. maj 2004 var ulovlig

138 Appellanten har kritiseret den appellerede doms præmis 226-228, hvorved Personaleretten forkastede anbringendet om manglende kompetence hos klageudvalget som irrelevant med den begrundelse, at eftersom afgørelsen om afslag på klagen over sanktionen af 10. juli 2009 udgjorde en bekræftende retsakt uden selvstændigt indhold, ville en annullation af denne afgørelse ikke påvirke lovligheden af sanktionen af 10. juli 2009. Ifølge appellanten kunne Personaleretten ikke støtte sin argumentation på en afgørelse om at afslå en klage, som er truffet af et inkompetent organ.

139 Domstolen har bestridt appellantens argumentation.

140 Appellanten nedlagde i første instans påstand om annullation af sanktionen af 10. juli 2009 og, om fornødent, af afgørelsen om afslag på klagen over sanktionen af 10. juli 2009 (den appellerede dom, præmis 69).

141 Det følger af fast retspraksis, at enhver afvisning af en klage, hvad enten den er stiltiende eller udtrykkelig, blot bekræfter – såfremt det er en ren afvisning – den akt eller den undladelse, som klageren anfægter, og ikke i sig selv udgør en anfægtelig akt, således at de påstande, der er rettet mod en sådan afgørelse, der i forhold til den oprindelige afgørelse ikke har noget selvstændigt indhold, skal anses for rettet mod den oprindelige akt (kendelse af 16.6.1988, Progoulis mod Kommissionen, 371/87, Sml., EU:C:1988:317, præmis 17, og dom af 2.3.2004, Di Marzio mod Kommissionen, T-14/03, Sml. Pers., EU:T:2004:59, præmis 54). En afgørelse om at afslå en klage udgør en bekræftede retsakt, der ikke har noget selvstændigt indhold, når den ikke indebærer en fornyet prøvelse af klagerens situation som følge af nye retlige eller faktiske omstændigheder (dom af 21.9.2011, Adjemian m.fl. mod Kommissionen, T-325/09 P, Sml., EU:T:2011:506, præmis 32, og af 21.5.2014, Mocová mod Kommissionen, T-347/12 P, Sml. (Uddrag), EU:T:2014:268, præmis 34).

142 Personaleretten fastslog i den appellerede doms præmis 227 på grundlag af den i præmis 141 ovenfor nævnte retspraksis, at administrationen ikke havde foretaget en fornyet prøvelse af appellantens situation som følge af nye retlige og faktiske omstændigheder, således at afgørelsen om afslag på klagen måtte anses for ren bekræftelse af sanktionen af 10. juli 2009. Personaleretten fastslog, at en annullation af afgørelsen om afslag på klagen ikke kunne påvirke lovligheden af sanktionen af 10. juli 2009, således at anbringendet om klageudvalgets manglende kompetence, der havde til formål at opnå annullation af afgørelsen om afslag på klagen, måtte anses for irrelevant.

143 Det bemærkes imidlertid, at appellanten med det anbringende om klageudvalgets manglende kompetence, som hun fremsatte i første instans, anfægtede sammensætningen af det nævnte udvalg, der havde afslået klagen over sanktionen af 10. juli 2009. Dette anbringende vedrører således spørgsmålet om, hvorvidt appellantens klage var blevet behandlet i henhold til en forskriftsmæssig procedure, der kunne have ført til en anden afgørelse end afgørelsen om sanktionen af 10. juli 2009. Appellanten havde derfor en faktisk og individuel interesse i at nedlægge påstand om annullation af afgørelsen om afslag på klagen og ikke kun annullation af sanktionen af 10. juli 2009.

144 Såfremt den retspraksis, der er nævnt i præmis 141 ovenfor, anvendes uden hensyntagen til den omstændighed, at det omhandlede anbringende vedrører selve den administrative klageprocedure og ikke den oprindelige afgørelse, der var genstand for klagen, ville enhver mulighed for at anfægte omstændighederne ved den administrative procedure nemlig være udelukket, og klageren ville derved miste muligheden for at anvende en procedure, der har til formål at muliggøre og fremme en mindelig bilæggelse af tvister mellem tjenestemanden og administrationen og at pålægge den

myndighed, som tjenestemanden hører under, på ny at overveje sin afgørelse på baggrund af eventuelle indvendinger fra tjenestemanden (jf. i denne retning dom Mocová mod Kommissionen, nævnt i præmis 141 ovenfor, EU:T:2014:268, præmis 38).

145 I denne forbindelse må Domstolens argument om, at appellanten ikke har en interesse i at påstå annullation af afgørelsen om afslag på klagen, efter at hun har anlagt sag med påstand om annullation af den oprindelige afgørelse, fordi det, selv om klageproceduren rent faktisk ikke er forskriftsmæssig, ikke er nødvendigt, at administrationen træffer en ny afgørelse vedrørende klagen, for så vidt som appellanten har nedlagt påstand om, at Retten selv skal annullere den oprindelige afgørelse, anses for ugrundet. I modsætning til, hvad Domstolen har anført, skal klagerens interesse i, at klageproceduren gennemføres forskriftsmæssigt, og dermed i, at afgørelsen om afslag på klagen annulleres i tilfælde af uregelmæssigheder, vurderes selvstændigt og ikke i forbindelse med det søgsmål, der eventuel anlægges til prøvelse af den oprindelige afgørelse, der er genstand for klagen. I modsat fald ville den berørte aldrig kunne påberåbe sig, at der var begået uregelmæssigheder i forbindelse med klageproceduren, som imidlertid har frataget den pågældende muligheden for at få foretaget en lovlig fornyet administrativ prøvelse af den administrative afgørelse, når der anlægges sag til prøvelse af den oprindelige afgørelse, som klagen er rettet mod.

146 Det følger heraf, at appellanten, når der henses til det omhandlede anbringendes genstand, der vedrører klageproceduren, skal have mulighed for at lade Unionens retsinstanser efterprøve lovligheden af afgørelsen om afslag på klagen og ikke kun afgørelsen om sanktionen af 10. juli 2009.

147 Det må derfor fastslås, at Personaleretten begik en retlig fejl, da den forkastede anbringendet om klageudvalgets manglende kompetence som irrelevant.

148 Følgelig skal det tiende anbringende tages til følge.

[udelades]

162 På baggrund af samtlige ovenstående betragtninger skal der gives delvist medhold i appellen, idet den appellerede dom ophæves, for så vidt som den er behæftet med en retlig fejl som fastslået i præmis 140-147 ovenfor.

Om det søgsmål, der blev anlagt i første instans

163 I medfør af artikel 13, stk. 1, i bilag I til statutten for Domstolen ophæver Retten, såfremt der gives appellanten medhold, Personalerettens afgørelse og træffer selv afgørelse i sagen. Retten hjemviser imidlertid sagen til Personaleretten til afgørelse, hvis den ikke er moden til påkendelse.

164 I det foreliggende tilfælde er Retten i besiddelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse i sagen i første instans.

165 Da der kun delvist gives medhold i appellen, og da den appellerede dom kun ophæves, for så vidt som den er behæftet med den retlige fejl, der er identificeret i præmis 140-147 ovenfor, må det fastslås, at Personalerettens øvrige vurderinger, der ikke er berørte af den nævnte fejl, er blevet endelige. Det påhviler således udelukkende Retten at undersøge det anbringende, som appellanten har fremsat i sag F-48/10, der vedrører klageudvalgets manglende kompetence og ulovligheden af artikel 4 i afgørelsen af 4. maj 2004.

166 Appellanten anførte over for Personaleretten, at det klageudvalg, der havde ansvaret for at behandle hendes klage over sanktionen af 10. juli 2009, og som bestod af en dommer ved Domstolen og to generaladvokater, ikke var forskriftsmæssigt sammensat. Appellanten anførte i denne forbindelse for det første, at det fremgår artikel 4 i statutten for Domstolen, at »dommerne [ikke] må [...] varetage

noget politisk eller administrativt hverv«. Appellanten påberåbte sig for det andet artikel 12 i statutten for Domstolen, hvoraf fremgår, at de tjenestemænd og andre ansatte, der er knyttet til Domstolen, er »undergivet justitssekretæren under præsidentens tilsyn«, således at det alene er justitssekretæren og præsidenten for Domstolen, der kan handle som ansættelsesmyndighed. Appellanten hævdede for det tredje, at artikel 4 i afgørelsen af 4. maj 2004, hvoraf fremgår, at »klageudvalget udøver de beføjelser, der ifølge vedtægten tilkommer ansættelsesmyndigheden« for så vidt angår afgørelser om klager, var i strid med vedtægtens artikel 2, stk. 1, hvoraf fremgår, at hver institution bestemmer, hvilke myndigheder der inden for dens område skal udøve de beføjelser, som ifølge den nævnte vedtægt tilkommer ansættelsesmyndigheden, sammenholdt med artikel 4 og 12 i statutten for Domstolen. Appellanten anførte endvidere, at hverken justitssekretæren eller præsidenten for Domstolen ifølge statutten for Domstolen har mulighed for at uddelegere de beføjelser, som de er tillagt i egenskab af ansættelsesmyndighed.

167 Det bemærkes indledningsvis, at appellanten har begrænset sig til at henvise til indholdet af artikel 4, stk. 1, i statutten for Domstolen, hvoraf fremgår, at »dommerne [ikke] må [...] varetage noget politisk eller administrativt hverv«, og til at bemærke, at bortset fra præsidenten for Domstolen kan de andre dommere og generaladvokater ikke udøve nogen form for administrativ funktion, og navnlig ikke handle som ansættelsesmyndighed inden for rammerne af et klageudvalg. Der er ikke fremsat nogen retlige argumenter til støtte for denne påstand. Som Domstolen anførte over for Personaleretten, har denne bestemmelse imidlertid til formål at sikre dommernes uafhængighed, både før og efter udøvelsen af deres funktioner, navnlig i forhold til medlemsstaterne og Unionens andre institutioner. De øvrige stykker i artikel 4 i statutten for Domstolen er ligeledes udtryk for et ønske om at sikre dommernes uafhængighed. Appellanten kan imidlertid ikke af artikel 4, stk. 1, i statutten for Domstolen udlede, at det ikke skulle være muligt at udøve funktioner, der vedrører institutionens interne administration. Som Domstolen med rette anførte i sit skriftlige indlæg for Personaleretten, skader den omstændighed, at dommerne udøver interne administrative funktioner inden for institutionen, ikke deres uafhængighed, og gør det muligt at sikre institutionens administrative autonomi.

168 Appellanten har endvidere begrænset sig til at anføre, at det i medfør af artikel 12 i statutten for Domstolen, hvoraf fremgår, at de tjenestemænd og andre ansatte, der er tilknyttet Domstolen, er »undergivet justitssekretæren under præsidentens tilsyn«, alene tilkommer justitssekretæren og præsidenten for Domstolen at udøve de beføjelser, der ifølge vedtægten tilkommer ansættelsesmyndigheden. Appellanten har heller ikke godtgjort, at hendes fortolkning af artikel 12 i statutten for Domstolen, hvorefter det alene tilkommer justitssekretæren og præsidenten for Domstolen at udøve de beføjelser, der tilkommer ansættelsesmyndigheden, er forenelig med vedtægtens artikel 2, stk. 1, hvoraf fremgår, at hver institution bestemmer, hvilke myndigheder der inden for dens område skal udøve de beføjelser, som ifølge den nævnte vedtægt tilkommer ansættelsesmyndigheden. Appellanten har nemlig begrænset sig til at anføre, at vedtægtens artikel 2, stk. 1, i forhold til Domstolen kun skal fortolkes i lyset af artikel 4 og 12 i statutten for Domstolen.

169 Under disse omstændigheder kan appellanten ikke gyldigt uden at fremsætte andre argumenter til støtte herfor hævde, at artikel 4 i afgørelsen af 4. maj 2004, hvorefter klageudvalget udøver de beføjelser, der ifølge vedtægten tilkommer ansættelsesmyndigheden for så vidt angår afgørelser om klager, er i strid med vedtægtens artikel 2, stk. 1, sammenholdt med artikel 4 og 12 i statutten for Domstolen.

170 Det følger heraf, at det anbringende, som appellanten har fremsat i sag F-48/10 i første instans om klageudvalgets manglende kompetence og ulovligheden af artikel 4 i afgørelsen af 4. maj 2004, må forkastes. Følgelig skal sag F-48/10 forkastes i denne henseende.

[udelades]

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

RETTEN (Appelafdelingen):

1) **Dommen afsagt af Retten for EU-Personalesager (Tredje Afdeling), Z mod Domstolen (F-88/09 og F-48/10, Sml. Pers., EU:F:2012:171), ophæves, for så vidt som det anbringende, der er fremsat i sag F-48/10 om klageudvalgets manglende kompetence og om ulovligheden af artikel 4 i Den Europæiske Unions Domstols afgørelse af 4. maj 2004 om udøvelsen af de beføjelser, der er tillagt ansættelsesmyndigheden i henhold til vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union, derved forkastes som irrelevant.**

2) **I øvrigt forkastes appellen.**

3) **Søgsmålet i sag F-48/10 forkastes, for så vidt som det er baseret på anbringendet om klageudvalgets manglende kompetence og om ulovligheden af artikel 4 i Domstolens afgørelse af 4. maj 2004 om udøvelsen af de beføjelser, der er tillagt ansættelsesmyndigheden i henhold til vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union.**

4) **Hvad angår omkostningerne i forbindelse med nærværende appelsag bærer Z tre fjerdedele af sine egne omkostninger og betaler tre fjerdedele af de af Domstolen afholdte omkostninger, og Domstolen bærer en fjerdedel af sine egne omkostninger og betaler en fjerdedel af de af Z afholdte omkostninger.**

Jaeger Kanninen Gratsias

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. juni 2015.

Underskrifter